

Några dagboksfunderingar från Leif Erlingsson, före detta mormon, ett år efter att han formellt har lämnat mormonkyrkan (vilket skedde den 15 mars 2004):

Sat Mar 26 16:30:20 MEST 2005

Fräls dig själv och skit i andra – såvida du inte kan få dem att också bli mormoner för att på så sätt bli frälsta. Men skit i världens människor och hur det går för dem, det är inte ditt problem. Så skulle jag i dag vilja sammanfatta det moderna mormonska förhållningssättet till att tjäna främlingen och de lidande i världen. Speciellt om man vill tjäna på ett förebyggande sätt, genom att försöka förebygga lidande genom att arbeta förebyggande mot krig och annan ondska. Som genom att utkräva moraliskt ansvar av makthavare, o.s.v.. Det gör inte en modern mormon eftersom det vore att ifrågasätta auktoriteter, och det är farligt, mycket farligt. Indoktrineringen går ju ut på lydnad, lydnad, lydnad. Så, fräls dig själv och skit i andra!

Sun Mar 27 16:35:04 MEST 2005

Jag är i en process att allt mer kortfattat sammanfatta mina insikter och erfarenheter inte minst av drygt 15 år som mormon. Jag har skrivit ofantliga mängder text om detta redan och det skrivna är nyttigt och bra, men jag vill hitta kärnan, essensen.

14:00 i dag skrev jag:

* Religion går ut på ansvarsbefrielse
medan humanismen går ut på att ta ansvar.

14:10 i dag skrev jag:

* Jag har helt missuppfattat Evangeliet. Jag trodde att
Evangeliet gick ut på att ta ansvar. Evangeliet går ut på
ansvarsbefrielse – i första hand för män.

Givetvis finns det många individer bland mormonerna och hos andra konservativa (troende eller inte) som känner ett ansvar för medmänniskor och är engagerade i olika projekt och organisationer för att hjälpa medmänniskor i andra delar av världen. Men det jag far efter är det underförstådda budskapet hos alla dessa "stavspremier" och förmodade profeter om att inte ta ansvar för något annat än den "personliga omvändelsen" och för att sprida budskapet till andra – andra som vi lugnt kan strunta i om de inte också vill bli mormoner. Givetvis gör mormonkyrkan ett stort nummer av att de är först på plats med nödhjälp vid olika katastrofer. Tack vare det så behöver medlemmarna inte känna något personligt ansvar, utan kan lugnt luta sig tillbaka i tron att "kyrkan tar hand om det". Ännu en gång befriade från ansvar. Visst uppmanas medlemmar av mormonkyrkan att ta samhällsansvar, men med det menas att sprida mormonismens värderingar i resten av samhället. Definitivt inte att ifrågasätta rådande maktstrukturer och makthavare.

När ett ungt mormonpar har sex före äktenskapet så ges kvinnan tredje graden av församlingens ledare medan killen slipper undan med en klapp på axeln, "vi män kan ju inte styra oss". I stort sett ansvarsbefriad. När en man befinner sig utövat pedofeli

så accepteras hans "omvändelse" snabbt och han får fortsatt möjlighet att komma nära barn eftersom saken hålls nedtystad. Man ska inte gräva i det som har varit, han har ju omvänt sig... I stort sett är han ansvarsbefriad. Se de tre volymerna av fallbeskrivningar på olika former av övergrepp från mormonkyrkans ledare från the Mormon Alliance, som dels kan köpas i tryck men dels läsas on-line på <http://mormonalliance.org/>.

I dag tycks mormonismen och andra konservativas ideologi (vare sig de är troende eller inte) i mycket gå ut på att ansvarsbefria individer från den kollektiva skuld som vi annars lätt skulle känna över den brutalitet, de folkmord och de etniska rensningar som vi som västerlänningar – i och med att vi är med om att dela på rovet – är delaktiga i.

"Fräls dig själv och skit i andra – såvida du inte kan få dem att också bli mormoner för att på så sätt bli frälsta. Men skit i världens människor och hur det går för dem, det är inte ditt problem."

Det handlar alltså om systematisk förnekelse av det egna medansvaret, den egna skulden. Det är därför föga förvånande att en organisation såsom mormonkyrkan alltså vägrar att göra upp med sitt blodiga förflutna, med blodsförsoning, med massakern av en grupp om c:a 140 emigranter från Arkansas, män, kvinnor och barn, den 11 september 1857 vid Mountain Meadows i Utah. [se *] Med mord på avhoppare, "indianer dödade dem". (Det var för övrigt den täckmantel som man använde även vid Mountain Meadows, men här finns bevis på att det var mormonkyrkan som gjorde det genom sitt lokala ledarskap och medlemmar.) [*: 1999 upptäckte en antropolog att många av offren för Mountain Meadows massakern hade skjutits i ansiktet på nära håll, även unga barn. Utahs guvernör Mike Leavitt (som härstammar från en av mördarna) beordrade att antropologens arbete skulle upphöra och att lämningarna skulle återbegravas i öknen, för att inte vidare studier skulle kunna genomföras.]

Ett annat exempel på denna systematiska förnekelse av den egna skulden är när president Roosevelt under det andra världskriget tillkännagav att de allierade kämpade för fyra friheter: yttrandefrihet, religionsfrihet, frihet från nöd och frihet från fruktan. Men Roosevelt nämnde inte den femte och viktigaste: Friheten att röva och att exploatera. Det primära är – när man studerar praktisk politik – skyddandet av "våra" råmaterial, att världen ska vara öppen för "oss" att ta dess råmaterial i anspråk. Det primära målet för varje regering måste vara att tillfredsställa USA:s behov, annars är de "onda".

När Japan gick in i andra världskriget för att få kontroll på råvaruresurser i Asien genom att klockan 07:49 söndagsmorgonen den 7 december 1941 anfälla Pearl Harbor, en USA-flottbas på Hawaii, då gick också USA in i kriget. USA:s militära underrättelsetjänst och Washington DC visste om att anfallet var på väg, som numera frisläppta tidigare hemliga dokument visar. Ja, till och med New York Times i dess speciella 8 december 1941 Pearl Harbor upplaga, på sidan 13, rapporterade att tid och plats för anfallet hade varit känt i förväg. Men Washington DC valde att inte varna sin flottbas i Pearl Harbor eftersom det inte bara handlade om råvaruresurser i Asien, det var kanske framförallt Tysklands expansionistiska krigspolitik som sågs som hotande, och president Franklin D. Roosevelt behövde verkligen ett krig för att återhämta USA efter depressionen, och för att inte USA:s ekonomi skulle mutera mot socialism. Skälen för krig var således mycket starka för USA, men det amerikanska

folket ville inte ha krig. Och Hitler lät sig inte provoceras, trots att USA lät sänka flera tyska fartyg i Atlanten. Men tack vare att Japan undertecknade trepartsavtalet med Italien och Tyskland så gav Japans lägliga anfall på det oförberedda Pearl Harbor det stöd hos hemmaopinionen som behövdes för att föra in USA i andra världskriget.

Retoriken sa att det handlade om att kämpa för de fyra friheterna, yttrandefrihet, religionsfrihet, frihet från nöd och frihet från fruktan. Och Japan anföll förvisso USA:s flottbas, men för både Japan och USA handlade det realpolitiskt om det övergripande behovet av råvaror – något Japan är fattig på. USA hade kunnat varna Pearl Harbor, som hade kunnat möta hotet halvvägs ut till havs, och ett antal flygplan med piloter hade gått förlorade på båda sidor, men det hade inte blivit några spektakulära bilder på sjunkande fartyg vid kaj i Pearl Harbor. I dag har givetvis Japan tillgång till råvaror, men nu inom USA:s kontroll, inte inom en egen maktsfär. I själva verket handlade det givetvis om den sanna första friheten, friheten att röva och att exploatera.

Även demokratier som inte stöder existerande maktstrukturer är per definition "kommunister" och "onda", och ersätts rutinmässigt med diktaturer. Guatemala 1954 och framåt är bara ett exempel i en mycket lång och blodig rad – läs Johan Galtung http://www.transnational.org/forum/meet/2004/Galtung_USempireFall.html och läs Zoltan Grossman och William Blum. Den senare har 300 sidor av solid dokumentation i hans "Rogue State: A Guide to the World's Only Superpower" (Monroe MA: Common Courage Press, 2000) över amerikanska interventioner. Antalet interventioner per år har efter andra världskriget ökat från 1.15 före till 1.29 per år efter. Och sedan efter kalla kriget är siffran uppe i 2.0 USA-interventioner per år. Man använder såväl öppet våld (Pentagon) som dolt (CIA) med öppet eller dolt stöd från sina allierade. Blum listar 67 fall mellan 1945 – år 2000 medan Grossman listar 56, eftersom de använder något olika kriterier.

Blums lista för åren 1945 – 2000 följer, jag har inte översatt ländernas namn från originalets engelska:

China 45–51, France 47, Marshall Islands 46–58, Italy 47–70s, Greece 47–49, Philippines 45–53, Korea 45–53, Albania 49–53, Eastern Europe 48–56, Germany 50s, Iran 53, Guatemala 53–90s, Costa Rica 50s, 70–71, Middle East 56–58, Indonesia 57–58, Haiti 59, Western Europe 50s–60s, British Guiana 53–64, Iraq 58–63, Soviet Union 40s–60s, Vietnam 45–73, Cambodia 55–73, Laos 57–73, Thailand 65–73, Ecuador 60–63, Congo–Zaire 77–78, France–Algeria 60s, Brazil 61–63, Peru 65, Dominican Republic 63–65, Cuba 59–, Indonesia 65, Ghana 66, Uruguay 69–72, Chile 64–73, Greece 67–74, South Africa 60s–80s, Bolivia 64–75, Australia 72–75, Iraq 72–75, Portugal 74–76, East Timor 75–99, Angola 75–80s, Jamaica 76, Honduras 80s, Nicaragua 78–90s, Philippines 70s, Seychelles 79–81, South Yemen 79–84, South Korea 80, Chad 81–2, Grenada 79–83, Suriname 82–84, Libya 81–89, Fiji 87, Panama 89, Afghanistan 79–92, El Salvador 80–92, Haiti 87–94, Bulgaria 90–91, Albania 91–92, Somalia 93, Iraq 90s, Peru 90s, Mexico 90s, Colombia 90s, Yugoslavia 95–99.

I 25 fall användes bomber, se boken för detaljer:

China 45–46, Korea/China 50–53, Guatemala 54, Indonesia 58, Cuba 60–61, Guatemala 60, Vietnam 61–73, Congo 64, Peru 65, Laos 64–73, Cambodia 69–70, Guatemala 67–69, Grenada 83, Lebanon–Syria 83–84, Libya 86, El Salvador 80s,

Nicaragua 80s, Iran 87, Panama 89, Iraq 91–, Kuwait 91, Somalia 93, Sudan 98, Afghanistan 98, Yugoslavia 99.

Mordförsök på ledare utomlands, bland dem statschefer, skedde i 35 länder och bistånd med tortyr i 11 länder:

Greece, Iran, Germany, Vietnam, Bolivia, Uruguay, Brazil, Guatemala, El Salvador, Honduras, Panama.

Utöver detta handlar det under dessa år – 1945 till 2000 – om 23 länder där USA har intervenerat i demokratiska val eller där man har förhindrat demokratiska val:

Italy 48–70s, Lebanon 50s, Indonesia 55, Vietnam 55, Guayana 53–64, Japan 58–70s, Nepal 59, Laos 60, Brazil 62, Dominican Republic 62, Guatemala 63, Bolivia 66, Chile 64–70, Portugal 74–5, Australia 74–5, Jamaica 76, Panama 84, 89, Nicaragua 84,90, Haiti 87–88, Bulgaria 91–92, Russia 96, Mongolia 96, Bosnia 98.

35 mordförsök + 11 länder med tortyr + 25 bombade länder + 67 interventioner + 23 inblandningar i andra folks fria val ger 161 olika former av aggressivt politiskt våld bara mellan andra världskriget och år 2000. Sannerligen ett världsrekord.

De "första" fyra friheterna får således alltid stå tillbaka för den femte och egentligen första friheten. Även Vietnamkriget – och alla andra krig och terrorhandlingar alltsedan USA såg såsom sin primära uppgift (som en ledande diplomathistoriker uttryckte det 1969) att "fälla träd och indianer och vidga sina naturliga gränser" – får sin förklaring i denna femte/första frihet, då väst (Frankrike) höll på att tappa kontrollen över Sydvietnam, som riskerade att utvecklas ekonomiskt utanför västs kontroll. Något som givetvis inte kunde tolereras av USA, som tog över efter att de europeiska kolonialmakterna började tappa lusten för grymheter och folkmord. I dag, våren 2005 och tidigare, är retoriken från USA att Europa är svagt som litar till diplomati och samtal medan USA är starkt som litar till ren militär makt. USA och Europa befinner sig på olika utvecklingssteg. Europa har blivit post-kolonialt...

Varje ideologi som förmår avlasta oss i väst – och kanske i första hand USA – från skuld för att vi så hämningslöst deltar i att dela på rovet från "de andra", de som "inte är värda" lika mycket som vi (såvida de inte omvänder sig till vår ideologi), varje ideologi som förmår ansvarsbefria oss från brutalitet, folkmord och etniska rensningar, är naturligtvis mycket attraktiv.

"Extremister" som inte inser det goda i detta är "fosterlandsförrädare" och "dissidenter". Ofta är det intellektuella som är "onda" på detta sätt. Samtidigt som andra intellektuella understödjer och håller uppe de ideologier som ansvarsbefriar de troende.

Under 1800-talet var mormonerna trots sin egen något blodiga historia dock ändå mycket kritiska till USA och deltog inte alls i att "fälla indianer", utan använde sig istället ofta av dem som allierade i olika sammanhang. Mormonerna gick mycket hårt åt USA i sin retorik, USA stod för ondska, etc. På 1900-talet och nu på 2000-talet så har man blivit extremt anpassliga till makten. I dag är "mainstream" mormoner och mormonism en av dessa ideologier som avlastar oss i väst från ansvar för vad vi är med om att roffa åt oss från "de andra".

Om man undersöker mormonkyrkan av i dag så hittar man mycket som inte är bra. Och förstås en del som är bra också. Som med allt annat. Som med samhället och människor i övrigt. Ta Adolf Hitler t ex, han var en stor djurvän och Nazityskland hade mycket starka lagar till skydd för djurens rättigheter! Före Stalingrad var han Tysklands mest älskade folkliga ledare. Med det vill jag säga att det finns bra och dåligt i allt. Men själv ville jag när jag fortfarande var mormon – detta var i februari 2004 – inte vara delaktig i att beröva kyrkans medlemmar från en viktig del av deras fria vilja.

I kontrast mot mormonkyrkans egna budskap så ansåg deras siste egna historiker (1972–1982), Leonard J. Arrington, att den mormonska historien är en myt som inte är bokstavligt sann utan mer att den uttrycker sanningar. Det kan vara detta som mormonkyrkans ledare är inne på när de uppmanar medlemmarna till att man inte ska ha ett vittnesbörd om kyrkans historia, etc. (På sidan 307 i "Faithful History", i Arringtons essä "Epilogue: Myth, Symbol, and Truth", skriver Arrington bl a "The Italians have a useful expression for this sort of thing: "Se non e vero, e ben trovato," which means, roughly, "Whether it is literally true or not, it is still true."") Denne historiker föll dock i onåd hos mormonkyrkans ledare, som uppenbarligen önskade en mer bokstavstroende historiebeteckning. Det sägs att medan alla tidigare av mormonkyrkans egna historiker har sina porträtt hängande i mormonkyrkans administrationsbyggnad, så finns inget sådant porträtt på Leonard J. Arrington. Ambitionen att vilja beskriva den faktiska verkligheten är inte önskvärd. Uppenbarligen förstod aldrig Leonard J. Arrington det övergripande syftet med mormonismen, som i dag tycks vara att göra dess medlemmar lättleda och lättstyrda.

Till saken hör att mormonkyrkan fäster väldigt mycket avseende just vid historien som bevis för dess särställning bland alla andra kyrkor. T ex hävdar man att deras viktigaste heliga bok, Mormons Bok, kommer ur guldplåtar som har grävts fram ur amerikansk jord, och som i sin tur skulle komma från judiska utvandrare som skulle ha befolkat den amerikanska kontinenten och vars ättlingar skulle utgöra de nutida indianerna! Detta tros av flertalet mormoner, utom av några apologeter som inser att detta är en oförsvarbar ståndpunkt, varför de istället anför olika hypoteser om att de judiska utvandrarerna bara skulle ha rört sig i ett väldigt litet geografiskt område, som ännu inte har hittats, som förklaring till bristen på arkeologiska fynd, etc. Att jag själv har kunnat tro denna saga finner jag i dag helt otroligt, men det finns bra förklaringar på varför intelligentare människor tror på konstiga saker, se t ex "Why People Believe Weird Things: Pseudoscience, Superstition, and Other Confusions of Our Time" av Stephen Jay Gould. Det krävs endast "lyckosamt" applicerad känslomässig manipulation för att vi människor snart själva ska fortsätta intala oss det som det är vi ska tro på. Alla "propagandasystem" går ut på att vi själva ska självindoktrinera oss själva och varandra. Just intellektuella människor är extra duktiga på att upprätthålla sådan indoktrinering, och det oavsett om det rör sig om politisk eller religiös indoktrinering.

År 1981 så satte den mormonske "aposteln" Boyd K. Packer ned foten och informerade mormonkyrkans historiker om att de enbart skulle visa "Herrens hand i varje timme och varje ögonblick i kyrkan från dess början och fram till nu". Och året efter, 1982, flyttade mormonkyrkan bort sin historieavdelning från själva kyrkan till det av mormonkyrkan ägda och kontrollerade Brigham Young–universitetet, där den istället för en kyrkoinstitution blev en universitetsinstitution. Därmed blev boken "The Mormon Experience: A History of the Latter–Day Saints" av Leonard J. Arrington och Davis Bitton från den 1 september 1992 bland de sista officiella

försöken från mormonkyrkans sida till att ärligt och uppriktigt uppteckna sin egen historia. Fram till denna tidpunkt så trodde alltså faktiskt mormonkyrkans ledare på att deras historia tålde att skärskådas. De trodde verkligen på sin egen religiösa propaganda, som för dem var sanning. Efter detta datum är uppenbarligen mormonkyrkans ledare inte lika naiva. I maj 1993 så pekade samme Boyd K. Packer ut feminister, homosexuella och intellektuella som de tre faror som hotar mormonkyrkan.

Det måste påpekas att den typ av fakta och omständigheter som jag här redogör för givetvis inte är kända för flertalet medlemmar av mormonkyrkan. Dessa är tvärtom indoktrinerade att misstro all information som inte kommer genom mormonkyrkans officiella kanaler. Även då analyser av sådan information...

Jag sökte i mormonkyrkans tidskrift som ligger på nätet sedan juli 2001. Den utkommer varje månad och mellan juli 2001 och mars 2005 så har ordet "lydnad" listats som ett av nyckelorden till artiklar 26 gånger (från innehållet mellan nyckelorden "<pdf:Keywords>" och "</pdf:Keywords>" inne i de filer som ligger ute på Internet):

November 2002:

- * tionde, tro, lydnad, välsignelser;
- * ödmjukhet, lydnad, tålmod, tro, lojalitet, beslutsamhet, mod, optimism, föredöme;
- * missionsarbete, lydnad, tjänande, äldre missionärspar, kallelser i kyrkan;
- * lycka, glädje, lydnad, frälsningsplanen;
- * förbund, vänlighet, kärlek, lydnad, hemmet;

Totalt nämndes "lydnad" i 43 (!) artiklar i detta nummer, som är en konferensrapport från "generalkonferensen" den 5–6 oktober 2002, medan det förestående Irakkriget diskuterades alltså. Alla artiklar verkar inte ha nyckelord uppmärkta...

December 2002:

- * träffar, normer, lydnad;

Februari 2003:

- * kärlek, välsignelser, omvändelse, lydnad;
- * kyskhet, lydnad, vänskap;

Mars 2003:

- * kyskhet, fri vilja, egenvärde, lydnad;
- * Jesus Kristus, lydnad, helgelse, sanning;
- * lydnad, tjänande, lycka;

Maj 2003:

- * bön, lydnad, tro;
- * bud, lydnad, värdighet;
- * den Helige Anden, frestelse, handlingsfrihet, lydnad;
- * bön, frid, karaktär, lydnad, motgångar, tro;
- * bön, handlingsfrihet, lydnad, profeter, skriftstudier;
- * bön, familjen, fred, lydnad, tro;

Juni 2003:

- * äktenskap, kärlek, lydnad;
- * tacksamhet, tro, evigt perspektiv, sabbatsdagen, lydnad, skydd, tempel och tempeltjänst;

Juli 2003:

- * besöksundervisning, frestelser, förberedelse, lydnad;
- * lydnad, skriftstudier, Jesus Kristus;

Augusti 2003:

- * släktforskning, lydnad;
- * Den Helige Anden, handlingsfrihet, lydnad;

September 2003:

- * handlingsfrihet, lydnad, den Helige Anden;

Oktober 2003:

- * Missionsarbete, motstånd, lydnad;
- * Nya testamentet, den Helige Anden, lydnad;

Även i november 2003 och i mars 2004 nämndes lydnad, men då fanns det inte som sökbart nyckelord. Sedan november 2002 kan man nog påstå att mormonkyrkepropagandan har pumpat ut "lydnad" på "högsta volym". Och jag upptäckte det inte fullt ut förrän jag gjorde en datoranalys....

Även lojalitet poängteras i mormonkyrkans tidskrifter. I de "lokala sidorna" – sidor som är skrivna speciellt för Sverige och som inte är samma i hela världen (resten av tidningen är lika i hela världen, fast förstås på respektive språk) – av mars månads tidskrift år 2005, den heter Liahona, så refereras på sidorna 9 och 10 ett tal som en av mormonkyrkans högsta ledare – han är bland den klick om 15 personer som styr mormonkyrkan – tydligen höll den 9 november 2004 till elever vid Brigham Young–universitetet i Utah, USA. Detta universitet ägs och drivs såsom redan nämnt av mormonkyrkan. I detta tal uppmanade Äldste Dallin H Oaks "de heliga" att fråga sig: "Vad leder det till?"

Jag citerar lite ur artikeln: "Elever vid Brigham Young–universitetet fick en uppmaning av äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum under ett tal till dem den 9 november 2004. Det var en uppmaning att, då de fattar till synes obetydliga beslut, fråga sig: "Vad leder det till?", eftersom "små avvikelser i kursen kan orsaka stora tragedier när det gäller bestämmelseorten", sade han. . . . Äldste Oaks uttryckte sin oro över vissa trender han sett som allmän praxis, där de sista dagars heligas enskilda val och inflytande kan bidra till det allmännas bästa. "För det första oroar jag mig för den nutida överbetoningen av rättigheter och den ringa betoningen av ansvar", sade han. . . . "För det fjärde oroar jag mig över den misstro som skapas mot offentliga personer och ämbetsmän", sade han. . . . Om denna trend fortsätter kommer medborgare att tvivla på de regler och principer som offentliga ämbetsmän, lärare, präster och andra förestavar. "Det kommer att leda till att vi ifrågasätter eller eliminerar de band som binder oss samman som samhälle, familj eller enskild organisation", sade äldste Oaks."

Lokala svenska ledare i mormonkyrkan varnar också för vad det kan leda att tänka på

egen hand. På sidan 12 i samma nummer av de "lokala sidorna" till Liahona – Kyrknytt – uttalar sig min egen tidigare ledare, "stavs-president" Jonas Krylborn: "Du kanske behöver göra förändringar", sade president Krylborn, som uttryckte oro för följande konkreta företeelser: "Bröder och systrar som söndag efter söndag står ute i korridorerna; som ingått förbund i templet men inte besöker templet; som inte dagligen låter skrifterna och bönen vara en del av sina liv; som inte helgar sabbatsdagen; som pekar finger åt dem de tycker är för engagerade i sina ämbeten och sitt tjänande för Herren; som låter intellektet ta över före Anden och tror att de vet mer än Herren; som ifrågasätter sina smorda och kallade ledare och som låter det de kan läsa på internet gå före Herrens ord om att detta evangelium är Jesu Kristi kyrka, återställt av profeten Joseph Smith." Notera speciellt det där sista, om att lita på sitt intellekt och att ta till sig information från Internet. Att stå emot förnuft och sanning blir det slutgiltiga provet för de aktiva mormonerna. Jag är i dag glad över att slippa underkasta mig denna blandning av människofilosofier och skriften. Mormonkyrkans ledare däremot har som synes ovan fullt upp med att få all mormonboskap att gå i fällan och tro att de är får och att herdarna vet bäst.

Detta får mig att tänka på en mening från gammal propaganda som i översättning lyder: "Var sann till Hitlers ande! Fråga i allt vad du gör: Vad skulle Führern göra? Om du handlar så kommer du inte att gå vilse!"

För var kommer det att leda oss, att ifrågasätta offentliga personer och ämbetsmän? Tänk om alla hade ifrågasatt Hitler – kanske hade vi inte fått någon förintelse? Tänk om alla hade ifrågasatt Stalin – kanske hade vi inte fått någon Gulag? Det är "tur" att mormonkyrkan har ledare som visar vägen... Äldsterna Ezra Taft Benson och Boyd K. Packer stängde till mormonkyrkans historiska arkiv för öppen forskning från juni 1986, och efter det blev det nödvändigt att ge kyrkan rätt att fritt censurera i det man tänkt publicera, för att få fortsatt tillgång till arkiven.

Samme Jonas Krylborn som citeras ovan – även då såsom "stavs-president" – varnade på "stavskonferensen" söndagen den 20 april 2003 inför hela "Stockholms Södra stav" av mormonkyrkan i mycket starka ordalag för att kritisera mormonkyrkans ledare, och han sa att de aldrig kommer att leda oss fel. Han sade även att vi inte ska lägga så mycket tid på världen utan oroa oss mer för vår egen omvändelse. Den kronologiska bakgrunden till detta uttalande var – även om Jonas Krylborn givetvis inte skulle vidgå något sådant – att mormonkyrkans högste ledare Gordon B. Hinckley i början av april 2003 hade hållit talet "Krig och fred" där han bl a uttryckt "ett annat överskuggande ansvar, vilket styr mina personliga känslor och bestämmer var min personliga lojalitet ligger i den nuvarande situationen", angående det krig som då pågått en knapp månad. Hinckley talade därefter om självförsvaret, vilket uppenbarligen han själv och i stort sett alla medlemmar tolkade som USAs rätt till självförsvaret mot Irak, något miljoner människor visste var lögn och krigspropaganda.

Huvuddelen av medlemmarna i mormonkyrkan, iallafall i USA, förstod Gordon B. Hinckley som att han stödde George W. Bushs krig mot Irak. Eftersom det höjts röster mot detta krig (av mig själv inte minst) vilket ju automatiskt fungerade som ett ifrågasättande av "profeten" Gordon B. Hinckley, även om det inte var avsiktligt – så är det mycket rimligt att anta att Jonas Krylborns uttalande var avsett som kritik mot de personer (mig själv inte minst) som argumenterat mot detta krig bland medlemmar i mormonkyrkan. Detta är ett ganska vanligt sätt att kritisera enskilda medlemmar i mormonkyrkan, att i ett tal på ett allmänt möte tala i allmänna ordalag om något som man avser att en viss särskild medlem speciellt ska ta åt sig. Och "alla" som känner

till den medlemmens ståndpunkt "vet" i och med detta att medlemmen "har fel". Och det fina i kråksången är att man aldrig har behövt nämna någon vid namn eller specifikt kritisera någon viss person. På detta sätt tystas dissidenter i mormonkyrkan. Så skedde även under Vietnam-kriget.

När jag hörde Jonas Krylborns ord söndagen den 20 april 2003 så tänkte jag på det ja-sägaren Rudolf Hess yttrade 1934: "Med stolthet ser vi att en man förblir bortom all kritik, det är Führern. Detta är eftersom alla känner och vet att han alltid har rätt och att han alltid kommer att ha rätt. Nationalsocialismen i oss alla är förankrad i okritisk lojalitet, i hängivenhet utan ifrågasättande till Führern, i det tysta utförandet av hans befallningar. Vi tror att Führern lyder ett högre kall att utforma Tysk historia. Det kan inte finnas någon kritik av denna tro."

Så här skrev jag i min dagbok, under det att jag lyssnade på den gode Jonas Krylborn:

"De goda gör en dygd av att inget veta, inget höra och inget förstå. Det är svårt att förstå, även när man själv råkar ut för motstånd just från "de goda" när man berättar det som det är. Mina personliga lojaliteter har alltid varit hos de svaga. Jag har i år läst några böcker av Noam Chomsky. Det har varit en omtumlande erfarenhet, för han sätter tusen lösryckta fakta – som jag hört och kommer ihåg, när jag blir påmind, alltsedan Vietnamkriget, som pågick på TV när jag var barn på 60-talet – i ett begripligt och logiskt sammanhang. Noam Chomsky är i själ och hjärta vetenskapsman, och alla som sysslar med vetenskap vet att den enklaste förklaring som gör observerade fakta begripliga betraktas som sanning tills en ännu bättre förklaring dyker upp. Enligt vetenskapligt betraktelsesätt är Noam Chomskys förklaring och sammanhang sann. Den är oerhört omtumlande, för den vänder upp och ned på invanda föreställningar, men ingen invand föreställning kan förklara det Noam Chomsky gör begripligt. Kort sagt så är det skillnad på folk och folk. Begrepp som Mänskliga Rättigheter och andra fina ord används aldrig på vänner och allierade, eller på en själv. Genom att läsa t.ex. Skurkstater kunde man lätt ha förutsett det krig som nu inträffade den 20 mars 2003. Förklaringen finns i USA, inte i Irak. Det visar sig att USA är ett oerhört aggressivt land, som med järnhand styr utvecklingen i en stor del av världen. I drygt 100 år har man tillsatt och avsatt såväl diktatorer som demokratiskt valda ledare i sydamerika. Man har väldigt många år haft en fullkomligt orimlig blockad av Kuba."

I dag, med den överblick jag nu har hunnit skaffa mig, kan det tyckas märkligt att jag inte söndagen den 20 april 2003 gick ut ur mormonkyrkan för att aldrig återvända. Men manipulationens makt är oerhört stark, och jag trodde fortfarande att mormon-"evangeliet" var sant, trots att dess utövare uppenbarligen inte hade särskilt mycket begrepp om ondskans mekanismer i världen av i dag, och närmast visat sig totalt ligkiltiga för dem. Och inte bara ligkiltiga, utan direkt motsatte sig försök att avslöja ondskans processer, eftersom detta riskerade att avslöja deras egna lojaliteter med dessa. Lojaliteter som jag fortfarande trodde berodde på okunnighet och bristande förståelse, men bara det att en "profet" som förmodades aldrig kunna leda sitt folk fel kunde ha fel om en så viktig sak var naturligtvis alldeles för känsligt för att man skulle få tillåtas säga det högt.

Jag insåg det inte själv, men jag var redan på total kollisionskurs med min religion. Jag förstod givetvis att jag måste vara försiktig i hur jag uttryckte mig. Tack vare mitt intellekt – inte genom "Den Helige Andens inspiration" utan genom mitt intellekt – hade jag alltså förståelse och kunskap som "profeten" inte hade. Enligt det

mormonska synsättet skulle jag då undertrycka mina egna insikter och ödmjukt underordna mig mormonprofetens. Om jag inte kunde underordna mig honom, mot mitt eget förstånd och mot min egen kunskap, så kunde jag enligt mormonskt sätt att se på saken inte få frälsning. Insikten att jag hade förståelse och kunskap som den förmodat inspirerade mormonprofeten inte hade levde jag med nästan ett år, innan jag av helt andra skäl började misstänka att mormonismen kanske ändå inte var sann. Under denna tid fick jag utstå mycket hån på Internet för att jag hävdade fakta som enligt en majoritet av "Heliga" stred mot vad "profeten" enligt dem hade menat. Jag var ju fortfarande troende, så jag "pressade in" vad "profeten" hade sagt i min kunskap om fakta. Internet-siten <http://ldsvswar.lege.net/> är resultatet. Jag kommer inte att röra den siden mer, då den är ett monument över detta försök, och enligt mitt förmenande representerar den det bästa som härvid kan göras för att sammanjämka en tro på mormonismen med de fakta som där beskrivs. Det finns mormoner med tillgång till dessa fakta som i dag tror ungefär som jag gjorde när jag skrev den siden. Man tror helt enkelt inte att "profeten" egentligen menade det han uppenbarligen menade. Förnekelsen firar nya triumfer!

Men det får inte vara så att en av de "heliga" genom sin egen visdom och kunskap har insikter och kunskap som etiskt förpliktigar honom till ett ställningstagande i strid med "profetens". Eftersom detta är att "kritisera profeten". Och eftersom detta betraktas som avfall eller på gränsen till avfall av medlemmar. I mitt fall såg jag – och ser jag – det som en etisk förpliktelse att "varna min nästa". Även således andra "heliga". Trots att det av dem uppfattades som att jag uppmuntrade till avfall.

När en persons samvete tvingar någon att agera "mot profeten", då är det något som inte stämmer. För den rättrogne sista dagars helige är saken enkel: Det kan inte vara så, alltså är en sådan person ond. Den rättrogne sista dagars helige måste tänka att en sådan person ljuger och att han har lögnens ande och att han vill människor illa. Så blev jag också bemött av ganska många, även av mycket gamla och goda vänner – som jag trodde. Men för en rättrogen sista dagars helig går lojaliteten till mormonkyrkan före alla andra lojaliteter. Till och med före familjeband. Jag är lyckligt lottad genom att min familj kunde upptäcka sanningen om mormonkyrkan snarare än att stöta bort mig, men det kunde ha gått mycket illa. Jag var mycket rädd att jag skulle förlora min familj.

Detta är för övrigt inte så annorlunda mot hur det är i resten av samhället att "förråda" sitt land, sin klass, etc, genom att inte ställa upp på de förhärskande ideologierna som ska ansvarsbefria oss (vare sig vi är troende eller inte) från den kollektiva skuld som vi annars lätt skulle känna över den brutalitet, de folkmord och de etniska rensningar som vi såsom västerlänningar – i och med att vi är med om att dela på rovet – är delaktiga i. Att på ett dylikt sätt förråda sin klass, sitt land eller sin religion betraktas som "beyond the pale" – alltså fullständigt utanför kartan, helt oacceptabelt, etc. Dessa processer blir bara extra tydliga i en manipulativ rörelse såsom mormonismen åter har blivit. (Den var inte särskilt manipulativ under mitten av 1900-talet, när alla deras ledare faktiskt uppriktigt trodde att det var sant och att ingen sanning kunde hota deras tro.)

Tidigare trodde jag att mormonerna skulle rädda världen. Men jag insåg till sist att de är en del av problemet, inte, som jag felaktigt trodde, en del av lösningen. Det var när jag insåg detta, som jag började undersöka mormonismen på nytt. Och när jag lyfte på locket stank det. Det som till sist gjorde att jag själv allvarligt började ifrågasätta om mormonismen "var sann" var insikten att man där ser intellektuella

medlemmar som farliga medlemmar, att man där ser sanningen som farlig, att man där genom avtal censurerar alla som i dag får tillgång till mormonernas historiska arkiv så att de inte fritt kan publicera sina fynd och att man där har för vana att utesluta medlemmar "från den enda sanna kyrkan", som dessa medlemmar förmodas behöva tillhöra för att inte gå miste om sin eviga frälsning, för att dessa medlemmar skriver sanningen!

Och sanningen om just mormonkyrkans grundare, Joseph Smith, Jr., visar sig vara att han var oerhört sexfixerad och ganska maktorienterad. Han ville till och med bli kung över hela Jorden. Mormonkyrkan har lyckats omvandla bilden av Joseph Smith, Jr. till nån sorts mytisk sagofigur, och det är denna myt – från vilken alltså alla spår av bedrägeri, maktbegär samt finansiella och äktenskapliga överdrifter gradvis har utplånats – som i dag fungerar som den stora sammanbindande kraften i mormonkyrkan.

De verkliga, historiska personerna bakom mormonkyrkan är mustiga och spännande. Men uppenbarligen inte något som passar dagens agenda. Inte heller näste ledare i ordningen, Brigham Young, är någon som man önskar presentera annat än som en mytisk sagofigur. Inte heller där duger den verkliga Brigham Young, med polygami, blodsförsoning och allt. (Tvättningen av historien tar tid, när jag blev medlem 1988 så hymlades det inte med polygamin men i läroboken om Brigham Young som användes i mormonkyrkans klasser för vuxna när jag lämnade mormonkyrkan i mars 2004 så talade man inte om mer än en hustru av alla Brigham Youngs många fruar. Just denna tvättning kommer dock förmodligen inte att ge full utdelning ännu på ett antal år.)

Jag känner och har känt sedan februari 2004 att det är viktigt att jag inte stöder det som jag uppfattar som mormonkyrkans koordinerade ansträngning att förhindra information som motsäger deras nuvarande ståndpunkter angående ett antal olika doktrinära och historiska förhållanden från att cirkulera bland dess medlemmar. Jag säger inte att det är total censur, för det går alltid att hitta något gammalt nummer av någon av mormonkyrkans tidskrifter som refererar till vad det nu är för fråga det gäller, men jag menar denna attityd av att släta över och sopa under mattan och att inte ta tag i "liken i garderoben" utan att ignorera historien när den inte passar, "det var ju så länge sedan", utan att någonsin erkänna några misstag. Utan att någonsin omvända sig. Samtidigt som man aldrig glömmer eller förlåter upplevda historiska oförrätter från andra, mot kyrkan.

T ex har mormonkyrkan ännu inte bett någon om ursäkt för Mountain Meadows massakern den 11 september 1857, när c:a 140 obeväpnade män, kvinnor och barn slaktades. Denna attityd att på olika sätt försöka förhindra information som motsäger mormonkyrkans ståndpunkt från att diskuteras bland mormonkyrkans medlemmar, något som skulle kunna leda till att mormonkyrkan skulle kunna vidare och bli förlåten av omvärlden också, detta är en attityd som vanligen benämns "faithful history" praxis bland dem som känner till detta, vilket givetvis inte inbegriper vanliga medlemmar.

Mormonkyrkan intar tyvärr denna attityd/position/praxis även angående saker som accepteras som korrekta av dess egna historiker, såsom t ex angående Joseph Smiths äktenskap med andra mäns hustrur, och hans fullföljande av dessa äktenskap, och hans uttalanden under en lång följd av år såväl publikt som privat att han inte utövade månggifte eller utövade omoral, när han i själva verket gjorde minst det ena och

rimligen båda av dessa saker. Jag tror att "faithful history" praxisen berövar mormonkyrkans medlemmar från en viktig del av deras fria vilja. Det är en praxis som inte är förenlig ens med den tro och den Gud som kyrkans medlemmar dyrkar. Mormonernas Gud så som de själva tror på Honom skulle finna denna praxis djupt misshaglig. (Det är bara att läsa deras heliga bok "Mormons Bok" och/eller att lyssna till deras tempelritual – fast för det senare behöver man vara medlem och ha en giltig tempelrekommendation – ett "värdighetsbevis" (som man måste genomgå muntliga förhör för att kunna få och behålla – ännu en kontrollmekanism).) Jag har således gjort det moraliska ställningstagandet att jag inte kan vara tyst i denna fråga.

NÄR JAG KOM TILL DENNA INSIKT i februari 2004 så återstod frågan om jag skulle tala om detta som medlem av mormonkyrkan och genom detta utsätta mig för disciplinära åtgärder – bli utesluten ur mormonkyrkan för att jag inte åtlödde de förhållningsregler om att hålla tyst som jag skulle komma att ådra mig i så fall, och alltså "bli underkänd" av densamma – eller om jag skulle föregripa hela denna process genom att själv "underkänna kyrkan", genom att själv lämna densamma utan att först ge mormonkyrkan någon anledning att utsätta mig för några sådana disciplinära åtgärder.

Efter mycket diskuterande hit och dit med kloka människor som jag litar på så beslutade jag mig för den senare strategin. Jag skrev därför ett brev där jag meddelade att jag inte längre är medlem, med mottagningsbevis, vilket är juridiskt bindande. Jag anser fortfarande att det är det klokaste alternativet. I och med att mormonkyrkan mottog brevet så var jag (och min familj, vi gick ur tillsammans) i juridisk mening ej längre medlem(mar). Därför hade det varit olagligt för mormonkyrkan att efter detta vidta disciplinära åtgärder. Jag hade i sådant fall kunnat gå till en åklagare och det hade blivit mycket obehagligt för de ansvariga ledarna, och tidningarna hade kunnat gotta sig åt "ett nytt Knytby".

Om jag istället hade låtit mig bli underkänd av mormonkyrkan så hade allt jag därefter sagt och skrivit endast uppfattats som efterhandskonstruktioner från någon som inte pallade trycket, etc, av mormonkyrkans medlemmar. Det var för att såvitt möjligt undvika dessa reaktioner – för att jag vill nå människor, inte att de ska stänga av – som jag valde att vara helt aktiv i mormonkyrkan in i det sista, och dagen innan vi lämnade kyrkan satte jag t o m upp nya "hemlärlarlistor" (detta ingick i det "ämbete" jag innehade, som var verkställande sekreterare i min församling) på anslagstavlan, och skötte på alla sätt mitt medlemskap. Ingen skulle med något som helst fog kunna säga att jag inte exemplariskt hade skött mina ansvar som medlem varje dag av mitt medlemskap.

Orsaken till att detta var och är viktigt för mig är att jag ju gjorde det moraliska ställningstagandet att inte vara tyst om det som är fel i mormonkyrkan. Och jag kände och känner ett ansvar att vara så effektiv som det bara är möjligt i att kommunicera det jag känner bör kommuniceras. En mycket svår balansgång, men det är det jag har velat och vill göra.

Det är lite svårt för en del medlemmar av mormonkyrkan att ta till sig det förhållandet att vissa lämnar mormonkyrkan av moraliska och etiska skäl, men så är det faktiskt. Vad som är rätt måste var och en känna i sitt hjärta, och jag följer mitt hjärta för att göra det jag känner är rätt. För en rättrogen mormon måste det vara så att Satan har lurat dig, om du lämnar mormonkyrkan. Någon annan möjlighet kan inte existera, och du kommer att hamna i "det yttersta mörkret" och bli en

"förtappelsens son", om du inte "omvänder dig". Det är detta som ger mormonledarna en sådan oerhörd kontroll över de troende. Ren och skär Rädsla.

I dag ser jag mycket mer som är fel i mormonkyrkan än jag såg när jag lämnade den. Som t ex den svåra indoktrineringen av primärbarnen till total lydnad, etc. Det är inte rätt. Barn som har växt upp i mormonkyrkan och indoktrinerats på detta sätt men ändå senare lyckas göra sig av med detta bagage förlåter inte denna indoktrinering, även om de inser att deras föräldrar och andra agerade med de bästa av avsikter.

Några andra frukter av mormonkyrkan som jag ser det är

* konformistiska ungdomar:

<http://deseretnews.com/dn/view/1%2C1249%2C600118667%2C00.html>

* elitism ("vi" goda, andra "onda")

* fundamentalism

* svart-vit världsbild

* trångsynthet

* diskriminering av kvinnor

* bristande självinsikt

* fast i synd-tänkande

Genom att få sina medlemmar att känna sig dåliga, syndiga, etc, och känna att allt ifrågasättande är syndigt, så lyckas man gömma riktigt stora "lik i garderoben". Mormonkyrkans grundare själv gillade sin pipa, sin whiskey och sina (och andras) kvinnor men dagens medlemmar tror att de syndar om de på minsta sätt ifrågasätter ledarnas auktoritet – som inte kan ifrågasättas.

Det är ett bra system – för män som gillar att ha kontroll på tillvaron och på sina kvinnor och barn. Det är dåligt för alla andra, även för män som tänker fritt och som bryr sig mer om rätt och fel än om sin personliga bekvämlighet.

Mon Mar 28 16:37:18 MEST 2005

För 10 dagar sedan skrev jag ett mail till en aktiv mormon som jag här ska skriva om så att det inte utlämnar honom eller någon annan men ändå behåller sitt väsentliga budskap:

Det är en vanlig föreställning att Adolf Hitler var ond men kanske också sjuk i huvudet. De som försvarar USA:s politik i dag ser inga likheter med Nazi-Tyskland, "eftersom Bush ju är god". Ett ordagrant citat från den 9 mars 2005 av en aktiv mormon vars identitet jag här skyddar, som trots att han av mig har matats med information om USA och Bush sedan år 2002, fortfarande tror att Bush är god: "Bush är en frihetskämpe. Det är inte Hitler, som ansåg att vissa människor är mindre värda än andra, som judar, handikappade, etc. Bush, enligt min mening, anser att alla

människor har lika mycket värde, till skillnad från Hitler. Hitler hade storhetsvansinne."

Jag svarade att jag personligen anser att Adolf Hitler var mycket känslig för tidsandan och att han skickligt använde sig av densamma i retorik, osv. Att han därvid är ansvarig för resultatet. Adolf Hitler spelade skickligt på stämningarna, skrev jag. Att det slutade med "den slutgiltiga lösningen" hade varken han eller någon annan förutsett, tror jag, men de är förvisso lika ansvariga för detta som någonsin George W. Bush är för alla de mord och all den tortyr som begås i hans namn. Se citat från pressen längre ned.

I dag bör man t ex se på Michael Moores dokumentär Fahrenheit 9/11. Den går att hyra i videobutikerna. Jag har även ett antal andra filmer i mitt arkiv som visar dagens hat, etc mot "de andra", de som anses skyldiga till allt dåligt som har hänt USA. Muslimer och de intellektuella i USA som anses hata USA. Stämningen är mycket otäck på sina håll, kan jag meddela. Även om detta vittnar massor av människor. Och även detta finns dokumenterat. Även på film.

Den aktive mormonen menade att Hitler hade storhetsvansinne.

Mitt svar på det var att jag hatar att behöva ta Adolf Hitler i försvar, men att mormonenen var orättvis mot Hitler i detta. Jag skrev att bara för att man tycker illa om någon så kan man inte sprida osanningar om den personen. I ett avseende kan man nämligen alldeles definitivt påstå att Adolf Hitler var en frihetskämpe, nämligen i det att han kämpade för Tysklands frihet från det oerhörda ekonomiska förtryck som segrarna i första världskriget hade lagt på Tyskland i samband med fredsfördraget i Versailles. Innehållet i detta fördrag anses av flertalet historiker vara den DIREKTA orsaken till andra världskriget.

Men liksom George W. Bush så omgav sig Adolf Hitler endast med ja-sägare. Detta ledde till att han verkligen fick storhetsvansinne. Vad tror du att det kommer att leda Bush?, frågade jag retoriskt i mitt svar. Jag kan nämna att Bush anser att han inte behöver analysera sin omvärld eftersom han går efter en inre karta, fortsatte jag. Bush vet redan i förväg vad det är han ska göra, och endast i någon grad låter han externa omständigheter påverka tidplanen och detaljerna i genomförandet. Eftersom Bush anser att tidens slut snart är här så skrotar han i snabb takt allt vad miljöarbete heter. Istället borrar han efter olja i det som tidigare har varit arktiska naturskyddsområden.

Självklart anser Bush att vissa människor är mindre värda än andra, även om det inte avser just handikappade. Icke-amerikaner saknar t ex i stort sett människovärde, och kan dödas utan att räknas. Som guvernör läste Bush inte ens de mängder med nådeansökningar som kom till hans bord från de dödsdömda, utan sa nej till samtliga (trots att det i efterhand visat sig att iallafall någon faktiskt var oskyldig och den juridiska processen hade gått snett). George W. Bush tog alltså inte sitt ansvar som det sista skyddsnetet, då han enbart föraktade dessa människor, förklarade jag.

General Tommy Franks, US Central Command: "We don't do body counts" [<http://iraqbodycount.net/>]

Brigadgeneral Mark Kimmitts till Irakier som ser TV-bilder på oskyldiga civila som dödas av koalitionsstrupperna: "Change the channel" ("Byt kanal").

Jag skrev att "Din åsikt om att Bush skulle anse att alla människor har lika mycket värde bygger på djup okunskap. Inget annat."

Mormonen gissade också helt korrekt att jag ville få fram att Hitler kunde komma till makten tack vare allas tystnad och inaktivitet och att jag menade att detta även gällde Bush, men han menade att problemet med detta skulle vara att Bush skulle vara för frihet och att Bush skulle tycka att alla är lika mycket värda.

Jag svarade: Fel. Bush tycker inte att alla är lika mycket värda. Hade han tyckt det hade han läst nådeansökningarna som kom till hans bord som guvernör. Hade han tyckt det så hade han inte försämrat villkoren för krigsveteraner, sjuka, gamla, unga, soldater, civila, ja, alla som inte är rika. För han har verkligen förbättrat villkoren för de rika. Genom sina handlingar visar Bush att rika är – som han måste anse – mer värda än alla andra.

Torsdagen den 17 mars 2005 såg jag på "Ramp om historia" på TV2. Det handlade om nazismen i Sverige under andra världskriget, om de stämningar och den tidsanda som rådde i Sverige under andra världskriget när judehatet var utbrett och accepterat och tyskvänligheten stor och många unga drömde om nazismen: "Jag erkänner gärna, herr talman, utan att blygas att idag är jag antisemit . . . Låt svenskt arbete förbehållas svenskarna och låt oss hålla det svenska blodet rent." Så sa Otto Wallén, riksdagsledamot för Bondeförbundet (nuvarande C) i en riksdagsdebatt om flyktingfrågan år 1939. Samma år började andra världskriget.

Onsdagen den 22 december 2004 i radions P1, Studio Ett, strax efter 17:30, gav moderatledaren Fredrik Reinfeldt och folkpartiets Lars Lejonborg sitt stöd till tortyr av muslimer som de utifrån obevisade uppgifter (som kan ha kommit från USA's tortyr-förhör) påstår är terrorister. Reinfeldt säger att: "Jag är också beredd på att skriva under på att Sveriges del i kampen mot terrorismen kommer att tänja en del gränser .. eh .. för vad vi än så länge uppfattat vara korrekta sätt att agera. Det finns legal grund för detta. Jag tror att Svenska folket [ska] ställa in sig på att det kan hända igen. Både att utländsk säkerhetstjänst opererar på plats i Sverige. Och att det kan ske avvísningar till länder som använder annat än allmän domstol för att pröva skuldfrågan. .. eh .. Och ibland kan det vara bra att vara rak över det, snarare än det vi har upplevt, tycker jag, för att försöka .. eh .. komma undan diskussion i den här frågan."

Lars Lejonborg, strax efter:

"Jag vill försvara Fredrik Reinfeldt. Jag har suttit ned med honom en lång stund i dag och diskuterat det här, och vi är kritiska på ett antal punkter, och precis som han sa, vi har en känsla av att hela sanningen om statsrådets agerande inte har kommit fram. < ... snip ... > Vi är skrämde av vilka dåd som utförs runt om i världen och vi tror att demokratierna måste samverka för att freda sig mot den här typen av attacker."

Fredrik Reinfeldt är givetvis också känslig för tidsandan. Vi är nu i en tidsanda när många av oss – dock inte jag – känner att vissa människor är mindre värda än andra, och att de därför kan kastas ut eller nekas inresa trots att de likt judarna på 30-talet kommer till våra gränser för att söka en fristad. Hitler är definitivt inte ensam. Att inte se det är att inte förstå vad som hände på 30-talet. Hitler var inte från början ond

eller ens sjuk i huvudet, som min vän mormonen spekulerade om. Inte mer än Bush iallafall. En sak ledde till en annan. Och till sist hade man en mycket stor ondska. Men varje enskilt steg var inte stort. För att citera Äldste Dallin H. Oaks – en av de 15 högsta ledarna i mormonkyrkan – i hans tal till eleverna vid Brigham Young-universitetet den 9 november 2004, som rapporterades om i Mormonkyrkans Kyrkonytt i mars 2005 sidan 9 och 10: “Frågan "Vart kommer det att leda mig?" är ett värdefullt redskap som vi bör använda för att bedöma våra personliga beslut.” Därvid är det mycket viktigt att vi misstror offentliga personer och ämbetsmän när dessa leder oss i fördärvet – i motsats till vad äldste Oaks predikar.

JAG ANSER ALLTSÅ att vare sig Adolf Hitler eller George W. Bush från början var onda, men att de båda är ansvariga för konsekvenserna av sina gärningar. I George W. Bushs fall har han t ex hat-hetsat till krig på detta sätt:

"F... Saddam. We're taking him out.", "You can't distinguish between al Qaeda and Saddam when you talk about the war on terror.", "We know that Iraq and al Qaeda have had high-level contacts that go back a decade ... after September the 11th, Saddam Hussein's regime gleefully celebrated the terrorist attacks on America.", "This is a person who has had contacts with al Qaeda.", "He's got connections with al Qaeda.", "This is a guy who has had connections with these shadowy terrorist networks.", "We know he's got ties with al Qaeda.", "We know that he's had connections with al Qaeda.", "He's had connections with shadowy terrorist networks like al Qaeda.", "We know that he has had contacts with terrorist networks like al Qaeda.", "This is a man who has had contacts with al Qaeda.", "This is a man who has had al Qaeda connections.", "He's had contacts with al Qaeda.", "This is a man who has got connections with al Qaeda.", "Peaceful efforts . . . have failed again and again — because we are not dealing with peaceful men.", "The regime...has aided, trained, and harbored terrorists, including operatives of al Qaeda."

Som exempel på sådana konsekvenser anför jag:

Amnesty Press 04/04 sidan 11 har en artikel "Demokrati bombas inte fram" som börjar:

“Demokrati bombas inte fram

Vad som hänt i Afganistan och Irak bekräftar att militär intervention inte är någon snabb lösning. Det går inte att »demokratisera« utan medverkan av de människor det gäller, skriver Thomas Hammarberg, generalsekreterare för Olof Palmes Internationella Centrum i denna krönika.

Aktivister för mänskliga rättigheter världen över protesterade mot Irakkriget. Varför? Var det inte positivt att diktaturregimen störtades?

Jo, alla som bryr sig om mänskliga rättigheter måste ha välkomnat Saddam Husseins fall. Problemet var metoden.

Vi aktivister ser FN – alla brister till trots – som en viktig institution som inte bör undermineras. Vi har lärt oss att folkrätten – också den med svagheter – är att föredra framför internationell laglöshet. Man skapar inte respekt för lagen via ett massivt lagbrott.”

Amnesty Press 01/05 sidan 8 – 9 har en artikel "Kampen mot terrorismen tänjer gränserna" som börjar:

“Spökfångar, hemliga fängelser och tortyr

Kampen mot terrorismen tänjer gränserna

Fångar inlåsta i små burar, utan åtal, på obestämd tid. Misstänkta terrorister som »försvinner« i hemliga fängelser eller grips och flygs till länder där de torteras. Sexuell förnedring och mord.

Listan på övergrepp av amerikanska styrkor i kriget mot terrorismen blir allt längre för var dag. Det står allt klarare att det finns ett mönster – USA har flyttat fram gränsen för det tillåtna. Amnesty Press rapporterar har granskat utvecklingen.”

. . . “Så kallade »försvinnanden« förknippas med brutala latinamerikanska diktaturer. Men efter 11 september 2001 försvinner misstänkta terrorister i amerikansk fångenskap till hemliga fängelser världen över.”

DN Världen sidan 22 torsdag 17 mars 2005 längst upp:

“"USA torterade ihjäl minst 26 fångar i Irak och Afghanistan"

USA. Minst 26 fångar som arresterats av USA:s militära styrkor i Irak och Afghanistan sedan 2002 har dödats i fängelse. Det visar nya uppgifter från militära utredare som också misstänker att samtliga fall kan rubriceras som mord. Uppgifterna, som först publicerades i onsdagens New York Times, tyder på att övergreppen mot fångar varit mer systematiska än vad som tidigare framkommit. I en rapport som Pentagon nyligen lämnade till USA-kongressen redovisades endast sex dödsfall.

Det högre dödstalet motsäger tidigare försäkringar från Bushadministrationen om att de övergrepp som skett varit begränsade och utförts av en liten krets som brutit mot Pentagons riktlinjer.

Av de 26 dödsfall som nu redovisas ägde endast ett rum i Abu Ghraib, det fängelse utanför Bagdad som stått i fokus för tidigare avslöjanden om hur fångar torterats. Det mesta tyder nu på att övergreppen varit av mer systematisk natur.

Lennart Pehrson, New York”

DET GER PERSPEKTIV att jämföra med historien. Det har t ex Jan Myrdal gjort i Aftonbladet, jag tog detta från Internet:

<http://aftonbladet.se/vss/kultur/story/0,2789,614798,00.html>

“Preventiv rättvisa

Det ger intressanta perspektiv att läsa gamla protokoll. Jag höll på att ställa in de 23 banden om krigsförbrytarrättegången i Nürnberg på sin nya plats i biblioteket när jag kom att slå upp förhöret med Hermann Göring måndagen den 18 mars 1946. Han talade överlagt och det han sade var nu – femtionio år senare – som om det varit sagt

i går av någon av statskyddande och terrorbekämpande politiker:

.....

Domare Jackson:

Var det i detta system också nödvändigt att ta ifrån folk rätten till offentlig rättegång inför en oberoende domstol? Och utfärdade ni av dessa skäl en förordning enligt vilken er hemliga Statspolis inte skulle vara underkastad rättslig prövning eller domstolsbeslut?

Göring:

Ni måste skilja mellan två kategorier: Självklart var det så att personer vilka hade begått en aktiv handling av högförräderi mot den nya staten eller sådana för vilka en sådan handling kunde påvisas ställdes inför rätta. Men däremot de andra, de från vilka man kunde vänta sådana handlingar men vilka inte hade utfört dem, de togs i skyddsförvar och det var de som kom i koncentrationsläger. Jag talar om den första tiden: senare ändrade sig mycket. Också när av politiska – för att besvara er fråga – när av politiska skäl, alltså av rena statsförnuftsskäl, ett gripande i form av skyddshäkte beslutats så kunde detta inte prövas eller upphävas av någon domstol.

...

Domare Jackson:

Skyddshäkte innebar att ni tog personer i förvar som ännu inte hade begått något brott, men om vilka ni trodde att de möjligtvis kunde begå ett brott?

Göring:

Ja. Det häktades människor som ännu inte hade begått något brott men av vilka man kunde vänta sig detta om de förblev i frihet.

Jan Myrdal

Publicerad: 2005-03-09''

PÅ 30-TALET KUNDE MAN läsa om hur judarna behandlades i Tyskland i de dagliga svenska tidningarna. Redan 1933, samma år som Hitler kom till makten. DN Kultur sidan 20 torsdag 17 mars 2005 skriver bl a: "Rapporteringen var öppen och den svenska opinionen visste mycket väl hur judarna diskriminerades, misshandlades och internerades. I vissa kretsar, inte minst i överklassen, var tyskvänligheten betydande."

PÅ 2000-TALET KAN MAN läsa om hur "terroristerna" behandlas i interneringsläger runtomkring världen i de dagliga svenska tidningarna. Om hur människorättskämpar, muslimer diskrimineras och interneras utan bevis – det räcker att kalla dem "terrorister". Rapporteringen är tämligen öppen, speciellt för dem som studerar frågan på Internet.

På lördag den 19 mars 2005 är det ånyo demonstrationer mot detta. Jag föreslår att

du åker till närmsta plats där demonstrationer anordnas och äntligen tar en anständig ställning i denna fråga!

Göring talar i Aftonblad-artikeln ovan om preventivt skyddshäkte. Det är exakt vad som tillämpas i dag. På vad sätt skulle Göring och gänget vara sämre än dagens makthavare? Svaret är givetvis att de inte var det. De var inte sämre än dagens makthavare. Vi är åter i en tidsanda när respekten för människovärdet har nått nära nollpunkten bland världens ledare. Och då menar jag vad de säger och tänker mellan skål och vägg, givetvis inte vad de säger framför en mikrofon. De är ju inte dumma på det sättet. Det var förresten inte Adolf Hitler heller. De filmer du har sett visar hur han avslutar sina tal till folkmassor som han har eldat upp till hysteri. Han arbetade alltså med stora människomassor, som han eldade upp. (Och nu menar jag inte judarna i gaskamrarna;)) Bush använder ett annat medium, TV. Men målet är ett och detsamma, att elda upp till hysteri. Och hysteri har han fått. Och vi har inte sett slutet ännu.

Så, gör motsatsen till vad du blir lärd av mormonapostlarna, TÄNK SJÄLV! För det är DU SJÄLV som bär ansvaret för dina moraliska beslut. Inte tidsandan. Inte Gordon B. Hinckley. Inte Dallin H. Oaks. Inte Göran Persson. Inte Fredrik Reinfeldt. Inte Lars Lejonborg. Inte din Biskop. Inte din Stavsresident. Inte Hermann Göring. Inte Adolf Hitler. Inte jag heller. Utan det är DU SJÄLV som bär ansvaret för dina moraliska beslut. "J'accuse! Jag anklagar."

[SLUT]

Noteras bör att denna salva inte hade någon som helst effekt på min välindoktrinerade vän, den aktive mormonen. Han har, som så många andra, vad jag brukar kalla en "Teflon-tro". Att stå emot förnuft och sanning blir det slutgiltiga provet för de aktiva mormonerna, och min vän ligger bra till härvidlag. Men denna teflon-kvalité gäller inte bara mormoner, utan alla konservativa och andra som indoktrinerats med den propaganda som ger oss ansvarsbefrielse för den brutalitet, de folkmord och de etniska rensningar som vi som västerlänningar – i och med att vi är med om att dela på rovet – är delaktiga i. Halleluja!

PS: Inte heller hade det någon effekt på min välindoktrinerade vän att räkna upp några av de kvinnor mormonkyrkans grundare Joseph Smith Jr. äktade och fullföljde äktenskap med vid namn:

Fanny Alger, Lucindia Pendelton, Louisa Beaman, Zina Diantha Huntington, Presendia Lathorp Huntington, Agnes Moulton, Sylvia Sessions, Mary Elizabeth Rollins, Patty Bartlett, Marinda Nancy Johnson, Elizabeth Davies, Sarah Kingsley, Delcena Johnson, Eliza Roxcy Snow, Sarah Ann Whitney, Martha McBride, Ruth Vose, Flora Ann Woodwort, Emily Dow Partridge, Eliza Maria Partridge, Almera Woodward Johnson, Lucy Walker, Sarah Lawrence, Maria Lawrence, Helen Mar Kimball, Hannah Ells, Elvira Annie Cowles, Rhoda Richards, Desdemona Fullmer, Olive G. Frost, Melissa Lott, Nancy M. Winchester, Fanny Young.

Han menade att Joseph Smith Jr. gifte sig med dem för att de skulle ha blivit änkor, för att ta hand om dem. Inte ens att påpeka att Helen Mar Kimball var 14 år gammal hade någon effekt... Hans reaktion på det var att det var bättre att undersöka mormonkyrkan istället för att undersöka Joseph Smith. Att han tror på frukterna av

ett verk, om frukten är god då är det gott. Och eftersom han inte kan se något ont i det som USA nu gör, hur sannolikt är det att han skulle ha kunnat se något ont i Hitler om han hade varit Tysk under andra världskriget?

Propagandans makt är oerhörd! Alla erfarenheter är tolkade enligt ett visst paradigm. Därför är det inte nog att visa på omfattande sprickor i detta paradigm, hela bygget måste raseras. Och det gör ont. Och de flesta människor värjer sig, vill inte. Dessutom ger ju den världsbild eller det paradigm man lever i trygghet. Det måste bli så att det uppstår en olöslig inre konflikt med värderingar man bara inte kan backa på, för att en omprövning ska kunna komma till stånd. Som det gjorde för mig.

Se vidare <http://mormon.lege.net/lamna/> .